

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Lazenska idyla.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Lázeňská idyla

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Lázeňská idyla

"Lidi jsou úpadkovou větví opic," prohlásil s přesvědčením strážmistr Mlejnek. "Ztrácejí kupříkladu pud sebezáchovy a ničejí si vlastní prostředí. Jako dinosauři: všechno sežrali, až už neměli co požírat a vyhnuli."

"O těch dinosaurech existuje ale i spousta jiných teorií," řekl nadporučík. "A lidé -"

"Rozhodně se žádný zvířecí druh navzájem nevybíjí!" nedal se Mlejnek. "A vůbec - zvířata nekradou, nepodvádějí a rozhodně -"

Rozhovoru bylo naneštěstí souzeno, aby byl zcela bezcitně přerván.

"Ano, rozumím!" Strážmistr nešetně mrskl sluchátkem. "Máme jet hnedka do Frantovejch. Malér."

Muž, který se stal středem soustředěného zájmu několika policistů a dvou mužů v civilu, sám už nevěnoval nikomu pozornost. Ležel nehybně na zádech, obě ruce rozhozené do stran, pravou nohu mírně pokrčenou. Hlavu měl pootočenou ke straně; proužek krve, který mu vytekl z úst, nebylo v přítomnosti pod hustými větvemi smrku téměř vidět.

"Myslím, že není zdejší," řekl jeden z policistů. "Nic u sebe nemá, asi mu všechno ukradli."

"Loupežné přepadení?" zapochyboval strážmistr, který rád projevoval vlastní názor. Ještě týž den zjistili, že muž se jmenoval Antonín Rousek a že přijel do Frantových lázní za manželkou, která tu byla na léčení. Když ji přivedli k identifikaci, načisto se zhroutila.

"Paní Rousková bude teď potřebovat pár dní naprostý klid," prohlásil lázeňský lékař. "Je v těžkém šoku."

"To bych rád věděl, proč se ten Rousek špacíroval po lese, místo aby se věnoval své manželce!" bručel

strážmistr Mlejnek, který byl také stále s něčím nespokojen. "A ten pitevní nález je taky na houby."
"A co bys chtěl? Víme, že bezprostřední příčinou smrti byla masivní krevní ztráta po bodnořezném poranění," citoval nadporučík z hustě popsaného listu. "Postižení hlavní větve plicní tepny... a tady:... podle hloubky bodného kanálu mohl být použitým nástrojem nůž nalezený v těsné blízkosti mrtvého..."
"Jestli je na něm vůbec Rouskova krev!"

"Jasně. Třeba tam někdo kuchal srnce!"

Strážmistr nakrčil nos, avšak potom vynesl trumf: "Já jsem se do-poledne trochu rozhlídnul po zdejší scéně," řekl. "Objevil jsem tady totiž bývalýho spolužáka Otu. A ten mi sdělil něco moc zajímavého: Rousek sem jezdil za ženou i dvakrát týdně, ale nebylo mu to prý nic platný: ona tu stejně měla nějakýho amanta."

"A co? Tak to prostě v lázních chodí odjakživa: lázeňská manželství! Divné je ovšem to, že tou kudlou nemával spíš Rou-sek, když měl takový důvod! Nasadit někomu parohy a potom ho ještě oddělat, to je poněkud obráceně."

"Vždyť vám říkám, že s lidma to není v pořádku! Ale ono je to ještě jinak: Ota mi řekl, že ten amant bere za lásku prachy. Takových je prý ve zdejších lázních víc."

"Ti tu bývali už dřív, ještě za vlády pracujícího lidu."

"Proč by ale oddělovali manžely, kteří na to solí peníze?" podivil se strážmistr.

"Máš pravdu, to teda nevím. Ledaže by jim tu Rousek lezl do zelí. Byl to přece pohledný chlap!"

Otevřely se dveře. "Máte tu návštěvu," hlásila služba.

Mužík, který zůstal stát na prahu, byl viditelně neklidný.

"Tady jsem přinesl - nějaký střevíce." Vytáhl z tašky pár hnědých polobotek. "Našel jsem je v potoce, povídám si, někdo je vyhodil, budou dobrý. Jenže jsou mi velký. A když jsem se dověděl o tom mordu..."

"Pokračujte," vybidl ho nadporučík. "Máte nějaké podezření?"

"To tak!" vyletěl mužík. "Já bych byl nerad s něčím spojovanej. V televizi povídali, že svědkové u nás nemají žádnou ochranu. To aby se člověk potom bál vystrčit nos!" Snad aby ilustroval své obavy, vytáhl kapesník a mohutně do něj zatroubil.

"Kdeže jste našel ty boty?" zeptal se nadporučík.

"No vždyť povídám, v potoce. On teče tam - no poblíž, kde toho člověka zamordovali."

Jenom váhavě jim sdělil své jméno a adresu.

"Lidi jsou hned vystrašený," podotkl strážmistr Mlejnek, když za sebou mužík zavřel dveře.

"Jakýpak tohle je svědek!"

"Musíme se pro jistotu podívat po majiteli těch bot," odušil chmurně nadporučík. "To bude pěkná práce!"

Také byla. Podobných polobotek běhaly po lázních snad desítky. Lépe se jim nevedlo ani s vražedným nástrojem. Jednak na něm pachatel nezanechal žádné otisky, jednak to byl celkem obyčejný kuchyňský nůž na maso. "Jako by se nemohli zapichovat historickými dýkami!" Strážmistr se tentokrát uculoval. Měl proč.

Návštěvnice byla mladá, pohledná a kupodivu nejevila žádné známky strachu. Strážmistr jí galantně nabídl židli a sám se posadil k psacímu stroji; natočil si ho tak, aby na ni alespoň koutkem oka viděl. "Nesnáším mužskou prostituci, vysvětlila hned zkraje, proč přišla.. "A nikdo se nesnaží proti tomu zakročit. Je to pro takové krásné lázně ostuda." Uká-zalo se, že ta mladá žena je učitelka, což do jisté míry vysvětlovalo její rozhořčení.

Energicky podepsala svoji výpověď. "Kdybyste ještě něco potřebovali, víte, v kterém lázeňském domě mě hledat," řekla už na prahu."

"Ta je, co! K ní bych hned chodil do školy!" pronesl stráž-mistr bujaře.

Nadporučíka zajímaly spíš informace, které jim poskytl; popsala několik mladíků, kteří v lázních ochotně pečovali o spokojenost pa-cientek.

"...Uvedení mladíci chodívají na taneční zábavy a vytypují si ženy, které vypadají, že by mohly platit..." citoval z její výpovědi. "...Avšak většinou ani nemusí chodit hledat. Ně-které pacientky vyvíjejí vlastní aktivitu. Ač-koliv mezi mladíky panuje jistá konkurence, možná ani nestačí

uspokojit poptávku..."

"Stejně bych si takhle vydělávat nechtěl," mínil rozšafně strážmistr. "Ačkoliv něco na přilepšenou by nebylo marný."

Podle uvedeného popisu našli poměrně brzy dva mladíky. Jeden z nich měl evidentně slabé nervy, poněvadž je po jistém váhání upozornil na tři další. Nebo tu působil konku-renční boj? "Jenomže z nás žádnéj by na nikoho nešel s kudlou! A proč by to taky dělal!" tvrdili shodně oba. "Nejsme pitomý." "Jisté je, že musíme hledat motiv zločinu," řekl nadporučík, když toho večera vyšli z ulice za náměstím. Maně se zadí-val na zářivě bílou fasádu kostela, kontrastující se sytěmodrým nebem, na ozdobnou kovovou svítlnu před parkem.

"Neměli bychom zajít k tomu lesu? Jako na místo činu!" nadhodil strážmistr, kterému tahle romantika celkem nic neříkala.

"Nešel bys raději na taneční zábavu?" zeptal se poťouchle nadporučík, kterému Mlejnek zkazil kratinký okamžik po-hody.

"To myslíte vážně?"

"Mohl by sis tam zatančit s jednou hezkou učitel-kou!" Teď už se nadporučík usmál; najednou měl pocit, že je mu také dvaadvacet let. "Jen by ses musel pro jistotu tvářit, že ji vidíš poprvé."

Samozřejmě na nic takového nedošlo. Druhý den, hned po ránu, jim doručili anonym. "Radši se koukněte na toho Rouska," stálo v něm tiskacími písmeny. "On to byl pěkněj prevít. A taky si zjistěte, odkud ta jeho coura bere prachy."

"Fujtajfl," ulevil si strážmistr, který moc anonymů ještě nezažil. "Vidíte, v tom je taky vidět ten úpadek lidstva."

"Je to pravda: celkem obyčejný ouřada, žádný velký plat -" Nadporučík se držel věci. "Ale naši na něj nic nevyšťárali!" uvažoval nahlas. "A podle té taxi, která se v lázních těm klukům platí, musela mít Rousková skutečně fůru peněz!"

Jednoho po druhém vzali mladíky na paškál. Kromě toho, že všichni samozřejmě rozhořčeně popírali, že by za poskytované služby brali peníze, měli tři z nich neotřesitelné alibi. Zbývali dva. Oba shodně tvrdili, že žádnou Rouskovou vůbec neznají.

"Zatím to není možné!" odmítl lázeňský lékař výslech své pacientky. "Je v těžké depresi, držíme ji jen taktak nad vodou, aby nespáchala sebevraždu. "O další mrtvolu snad nestojíte!" dodal výhrůžně.

Na chodbě na ně zamávala sestra. Vešli za ní do jakéhosi pokojíku, plného vyřazeného nábytku.

"Rousková je pěkná mrcha!" prohlásila bez obalu. "Podle mě to všechno hraje, umí v tom chodit. Kromě toho jí náš doktor jde na ruku!" zamrkala významně. "A ten kluk, co se s ním tahala, to je spíš její oběť! Je mu sotva dvacet. Fakt je, že je o-hromně hezký, černovlasý, široký ramena, ani ta jizva na tváři ho nehyzdí..." dodala zasněně.

"Určitě nemá tu Rouskovou v lásce," ušklíbl se o chvíli později strážmistr.

"Divíš se? Rousková je pěkná ženská a tahle chuděrka jí toho amanta záviděla, to je bez debaty."

Nadporučík se zachmuřil. "Příroda zkrátka není spravedlivá. Ale důležité je, že teď víme, který z těch dvou kluků je ten pravý."

Pochopitelně zuřivě zapíral. "Já tu paní vůbec neznám! A už vůbec ne toho jejího starýho!"

"A co když vás někdo vyfotil?" řekl nápaditý strážmistr na-zdařbůh. na mě chce něco shodit!"

"Je tam takový hezký zákoutí, jako stvořený - však vy víte!"

Dvojnáčnost tohoto výroku byla zálučná: mrtvého Rouska našli právě na okraji malebného palouku. V každém případě to byl přesný zásah. Mladík se začal potit, viditelně zblednul, vypadalo to, že se skácí. Nabídl mu sklenici vody; ruce se mu tak třáslly, že ji málem vylil na zem.

"Ukažte mi předloktí!" řekl nadporučík. Pochopitelně, vpichy po jehlách. "Jak dlouho to provádíte?"

"Od patnácti," zašeptal odevzdaně; byl viditelně v koncích.

"Není to s tím Štefou tak hrozné," řekl jim druhý den lékař. "On to kupodivu drží v jistých mezích. Jsou arci takové výjimky, ačkoli mě to dost udivuje. Asi si pomáhá spíš al-koholem."

"Snažte se postavit ho na nohy, abychom mohli pokračovat," řekl nadporučík.

Mezitím dorazila lejstra, která se týkala Štefova předchozího života. Byla to tristní četba a bylo v ní všecko, co zlého může malého kluka v dětství potkat, od rodičů alkoholiků, kteří si před ním bezohledně vyřizovali účty, přes všechny stíny dětského domova.

"Je mi z toho nanic," prohlásil strážmistr. "Já se mu ani nedivím, že si chtěl teďka všecko to příkoří vynahradit. A stejně - celý život pořád stojí nanějakých počmáraných papírech! Prý fakta! Ale o tom, jak byl asi nešťastný, když ho mlátili a všelijak týrali, o tom tady není ani řádek. To asi nikoho nezajímalo."

"Tak jak se to odehrálo?" zeptal se nadporučík o dva dny později. Stáli v lese, pod širokými větvemi smrků číhalo tísnivé přítmí.

Mladík byl bledý, jizva na obličeji o to výraznější. Nadporučík mu podal dlouhý kuchyňský nůž.

"Měl jstesice rukavice, ale na tom teď nezáleží. Strážmistr bude představovat tu oběť -"

"Ne! Ne!" bránil se mladík. "Já jsem to nechtěl! To ona mě navedla! Chtěla se ho zbavit! Že ho nenávidí! Že chce žít se mnou ... že mě - miluje..." koktal. "Sama ho sem vylákala! Strčila mi ten nůž do ruky! Předtím do mě nalila koňak -" Svěsil hlavu, vlasy mu spadly přes obličej.

"Ten její manžel se vůbec nebránil?" zeptal se ho nadporučík.

"Škubl sebou, zvedl hlavu. "Jak to, že ne!" vykřikl. Jako by teprve nyní začal vnímat okolí a to, co se s ním děje. "Vrhnul se na mě, začal mě mlátit ...dal mi pěstí do obličeje! Já jsem ho vůbec nechtěl zabít ... ale to já nesnesu, aby mě někdo tlouk -"

"A paní Rousková?"

"No ta na mě přeci křičela, abych ho -" nedořekl. Opřel se ramenem o strom. Nebrečel. Určitě brečel vevnitř.

"Má to zpečetěné," řekl strážmistr, když toho večera nasedali do vozu. Ulicí se zvolna loudalo pár chodců a dva do sebe zahledění milenci. Nad lesem ochable visel unylý měsíc. "Nebo uznají, že to v jistým smyslu byla vlastně sebeobrana?"

"Ledaže by si zaplatil drahého advokáta," odtušil nadporučík, nevěnuje už ani pohled té lázeňské idyle. "Rouskovou z toho nakonec někdo vyseká, je přece psychicky tak labilní! Ta nebude litovat peněz na svoji záchranu! Ač-koliv zdejší doktor najednou prohlašuje, že už je schopná výpovědi atakdál. Lekl se a nechce s tím dál nic mít."

"Vždyť jsem to říkal, úpadek!" prohlásil sverepě strážmistr. "Žádná zvířata se k sobě navzájem takhle podle nechovají! Je mi z toho nanic."

"Kdyby sis měl všecko takhle brát, musel bys hledat jiné zaměstnání! A to by byla škoda."

Vyjeli ze zatáčky na kopec. Měsíc se zatím přemístil kamsi

před ně, celá krajina vypadala neskutečně v jeho sinalém svitu. "Doufejme, že se pro toho kluka opravdu najdou nějaké polehčující okolnosti," řekl nadporučík.